

бѣше премѣстенъ на петъ различни чина. Поставиха го найсетне и на първия редъ, макаръ да стърчеше две педи надъ децата отъ първия редъ. Но и това не му помогна. Милчо все издебваше да направи нѣщо, или да подхвърли нѣщо, за да размѣе класа.

Единъ день на урокъ по география, той пакъ се опита да надхитри учителя. Току бъркаше по джобовѣтъ си, когато учителятъ заставахе гърбомъ къмъ него. Но на учителя по география не минаваха лесно тия негови хитрини. Той се преструваше, че нищо не забелязва, а пъкъ съ крайчеца на око то следѣше какво прави Милчо.

— Милчо Петровъ! — извика учителятъ, като се обърна и се спрѣ ненадейно.

— Заповѣдайте, господинъ учителю! — се обади Милчо уплашенъ и скочи правъ като ужиленъ.

— Я излѣзъ и застани тукъ предъ всички!

Милчо излѣзе и застана правъ предъ черната дѣска.

— Сега внимавайте, деца! — започна учителятъ. — Вие всички знаете, че вашиятъ другаръ Милчо Петровъ е едно твърде немирно и непослушно дете. Но

вие не знаете какъвъ голѣмъ магесникъ е още той. Сега ще се увѣрите. Ето, взимамъ това кжсче тебеширъ. Какво е това, деца?

— Кжсче тебеширъ! Кжсче тебеширъ!

— Добре. Ето, гледайте добре сега. Милчо Петровъ, — обърна се той къмъ Милча. — Вземи това кжсче тебеширъ и го постави въ дѣсния си джобъ на сакото!

Милчо взе кжсчето тебеширъ и го постави въ джоба си.

— Видѣхте ли, деца?

— Да, господинъ учителю! Да, господинъ учителю!

— А сега ще видите на какво се е обърнало тебеширчето въ джоба на тоя магесникъ.

Учителятъ брѣкна въ джоба на Милча и извади оттамъ едно назжбено колелце отъ будилникъ.

Цѣлата класна стая грѣмна отъ смѣхъ.

— Колелце отъ часовникъ! Колелце отъ будилникъ!

— Тишина, деца! — извика учителятъ. — Сега, Милчо Петровъ, вземи това колелце и го постави въ лѣвия си джобъ!

Плахо, съ наведена глава, Милчо едва протегна ржка, взе